

Arrest

nr. 196 905 van 20 december 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VAN DE COTTE
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 maart 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 februari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VAN DE COTTE en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtoun origine te zijn. U beweert afkomstig te zijn uit het dorp Alokhel, gelegen in het district Bagrami in de provincie Kabul.

Uw broer J. werkte sinds 2007 voor de buitenlandse militaire troepen in Afghanistan (ISAF - International Security Assistance Force). Hij werkte als tolk voor de Amerikanen in zowel Laghman als Kabul en kreeg hierdoor problemen met de taliban. Uiteindelijk ontvluchtte hij Afghanistan in 2012. Hij verhuisde naar de Verenigde Staten, waar hij een verblijfsvergunning verkreeg.

Na zijn vertrek vroegen de taliban vroegen aan uw vader om u en uw broer M. naar de taliban te sturen. Uw vader weigerde dit.

Vervolgens kwamen de taliban een eerste keer naar uw ouderlijke woning. Uw vader kon M. en u tijdig in de tandoor verstoppen. De taliban doorzochten het hele huis, maar konden jullie niet vinden. Ze verdachten jullie ervan spionnen te zijn. Hierna kwamen jullie niet meer buiten.

Ongeveer drie weken later klopten de taliban opnieuw bij jullie aan. Uw broer M. en u konden ditmaal ontsnappen door via het dak over een muur naar de burens te klimmen.

Jullie verbleven één nacht bij de burens om vervolgens twee dagen in jullie eigen huis door te brengen. Daarna bleven M. en u vijf dagen in het huis van een oom van uw vader die in het nabijgelegen dorp, Arzan Qemat woont.

Uiteindelijk verlieten M. en u Afghanistan met behulp van een smokkelaar. In Iran raakte u M. kwijt. U vernam sindsdien niets meer over hem. U reisde door naar België.

Op 22 juni 2015 diende u uw asielaanvraag in..

U hebt nog geregeld contact met uw familie in Afghanistan die u vertelde dat de taliban na uw vertrek nog naar u hebben gevraagd.

Daarnaast verwijst u naar de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan en naar moeilijkheden om in Afghanistan onderwijs te genieten. De taliban moedigen jongens namelijk aan om de reguliere school te verlaten en naar de madrassa te gaan om religieuze studies te volgen.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: een taskara op uw naam W. H. (document 1), een kopie van een taskara op naam van uw vader Y. M. (document 2), een kopie van een taskara op naam van uw moeder B. A. (document 3), een aantal documenten op naam van uw broer J.; met name een kopie van een taskara op naam van J. (document 4), een kopie van een huwelijksakte op naam van J. en Ba. (document 8), een kopie van een badge op naam van J. J. met een begeleidende brief van A. C. dd. 27.01.2011 (document 5), een kopie van een permanente verblijfskaart van de Verenigde Staten op naam van J. G. H. (document 7), kopieën van zeven foto's (document 6) en een enveloppe (document 9).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en/of niet te kunnen terugkeren naar uw land van herkomst omwille van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een broer heeft die als tolk heeft gewerkt voor de Amerikanen.

Zo zijn uw opeenvolgende verklaringen hieromtrent geenszins eensluidend. Zo stelde u aanvankelijk dat uw broer J. eerst gedurende drie jaar als tolk voor de Amerikanen werkte in kamp Alamo in Laghman (CGVS 1, p. 15; CGVS 2, p. 6 & 7). Daarna werkte hij aldus uw verklaringen gedurende twee jaar in "TC" in Kabul (CGVS 2, p. 7). Uit de beschikbare informatie blijkt echter dat kamp Alamo zich niet in Laghman maar in Kabul bevindt (zie administratief dossier). Wanneer u hiermee werd geconfronteerd tijdens het tweede gehoor, kwam u niet verder dan te stellen dat u die informatie niet had en dat uw broer u zei dat dit kamp in Laghman was (CGVS 2, p. 7). Hiermee wordt bovenstaande tegenstrijdigheid niet opgeheven. Het is immers niet aannemelijk dat uw broer u zou zeggen dat kamp Alamo zich in Laghman zou bevinden terwijl dit niet het geval is. Uw verklaring tijdens uw derde gehoor op het CGVS, met name dat uw broer u na het tweede gehoor vertelde dat Alamo zich in kamp "TC" in Kabul bevindt (CGVS 3, p. 4) is een post factum verklaring die niet overtuigt. In dit verband dient overigens te worden opgemerkt dat u de betekenis van het letterwoord "KMTC" (Kabul Military Training Center) niet kon geven (CGVS 1, p. 20 en CGVS 2, p. 15). Verder wist u nauwelijks iets concreet te vertellen over het werk van uw broer. U wist te zeggen dat hij werkte als tolk voor de Amerikanen en/of de Canadezen en dat hij papieren voor hen vertaalde (CGVS 1, p. 21 en CGVS 2, p. 14 & 15). U wist niet te zeggen hoe hij de job verkreeg (CGVS 1, p. 21 en CGVS 2, p. 15). U wist niet te vertellen wie zijn overste/baas of wie zijn collega's waren (CGVS 1, p. 22). Over zijn aanwezigheid en/of deelname aan acties of missies kon u niets concreets (welke, waar, wanneer...) vertellen. U wist enkel te zeggen dat hij mee op missie ging, dat hij dan een wapen kreeg en mee moest vechten (CGVS 1, p. 21 en CGVS 2, p. 15). Het feit dat een tolk effectief mee zou moeten vechten is echter hoogst onwaarschijnlijk. Of uw broer al dan niet een militaire opleiding kreeg wist u evenmin te zeggen (CGVS 1, p. 20 en CGVS 2, p. 15). Indien uw broer daadwerkelijk gedurende een vijftal jaar werkte als tolk voor de Amerikanen kan - ook al was u toen en op datum van de gehoren op het CGVS - nog minderjarig redelijkerwijs verwacht worden dat u toch meer en/of correcte informatie zou kunnen geven over zijn opleiding en/of werkzaamheden als tolk, temeer daar zijn werk de oorzaak was van uw problemen met de taliban en u nog geregeld contact met hem onderhoudt (CGVS 1, p. 17, CGVS 2, p. 4....

Zo ook staat u uw verklaring dat u een broer heeft die als tolk werkte voor de Amerikanen niet met stukken waaraan enige (doorslaggevende) bewijskracht kan gegeven worden; integendeel.

Vooreerst blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afgaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afgaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afgaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bovendien legt u, met uitzondering van de taskara op uw naam (document 1), slechts kopieën neer waarvan de authenticiteit helemaal niet vaststaat.

Daarnaast vertonen de door u neergelegde documenten een aantal eigenaardigheden op vormelijk en inhoudelijk vlak. Zo blijkt dat de leeftijd die u ten tijde van de opmaak/afgifte van uw taskara (document 1) zou hebben gehad met een andere pen werd ingevuld dan de rest van de erin vermelde identiteitsgegevens. Uw leeftijd is in blauwe inkt geschreven; de rest in zwarte inkt. Zo ook staat op de door u neergelegde kopie van de taskara op naam van J. (document 4) vermeldt dat de betreffende persoon op 18/08/1388 (9 november 2009 volgens de Gregoriaanse kalender) student was (document 4). Volgens uw verklaring werkte uw broer J. nochtans al sinds 2007 als tolk en stopte hij met deze job in 2012 (CGVS 3, p. 4). Volgens u zou hij op 18/08/1388 (9 november 2009 volgens de Gregoriaanse kalender) dus hebben gewerkt als tolk, wat niet verenigbaar is met de informatie vervat in de taskara. Zo ook blijkt uit zijn taskara dat J. op 18/08/1388 (9 november 2009 volgens de Gregoriaanse kalender) getrouwd was, terwijl in de kopie van zijn huwelijksakte (document 8) dan weer wordt vermeldt dat hij pas in het huwelijk trad op 21/03/1389 (11 juni 2010 volgens de Gregoriaanse kalender). Voorts verschilt de naam van broer naargelang de aan hem afgegeven documenten. Zo draagt hij op de kopie van zijn taskara alsook op de kopie van zijn huwelijksakte de naam J. (document 4 en 8). Volgens de kopie van zijn werkbadge en de begeleidende brief van Anthony Coleman dd. 27.01.2011 (document 5) draagt hij echter de naam J. J.. Op de kopie van zijn permanente verblijfskaart van de Verenigde Staten staat dan weer op naam van J. G. H. vermeldt. Bij confrontatie beweerde u dat de mensen hem de naam J. J. gaven omdat hij een achternaam nodig had voor zijn job (CGVS 1, p. 14 & CGVS 2, p. 6). Deze uitleg overtuigt niet. Het is niet aannemelijk dat officiële buitenlandse organisaties zich bij de afgifte van documenten aan hun personeel niet zouden baseren op officiële identiteitsgegevens.

In het licht van bovenstaande vaststellingen kan niet zonder meer gesteld worden dat de persoon die afgebeeld staat op de foto's met buitenlandse militairen (document 6) daadwerkelijk uw broer zou zijn. Ook uit de door u neergelegde kopieën van de taskara op naam van uw vader, Y. M. en moeder, B. A. (documenten 2 en 3) kan niet zonder meer afgeleid worden dat u een broer heeft die werkzaam was als tolk voor de buitenlandse troepenmacht.. De door u neergelegde enveloppe (document 9) toont louter aan dat u briefwisseling heeft ontvangen vanuit Kabul.

Omdat geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat u een broer heeft die als tolk voor de Amerikanen werkte kan ook geen geloof worden gehecht aan de problemen die u verklaarde te hebben gekend met de taliban. Het werk van uw broer als tolk lag volgens uw verklaringen immers aan de oorsprong van uw problemen met de taliban is (CGVS 1, p. 17; CGVS 2, p. 10 & 11; CGVS 3, p. 8 & 10). De ongeloofwaardigheid van uw problemen wordt daarenboven versterkt door uw weinig aannemelijke en tegenstrijdige verklaringen in dit verband.

Zo beweerde u dat de taliban uw woning helemaal doorzochten toen zij een eerste keer naar u en uw broer M. kwamen zoeken. U stelde dat zij iedere kamer en alles, tot op het dak toe, doorzochten om u te vinden (CGVS 3, p. 11). Dat de taliban net niet keken in de tandoor waar uw vader u en uw broer en u had verstopt is dan ook hoogst onwaarschijnlijk. Zo ook is het weinig aannemelijk dat u en uw broer een tweede keer aan de taliban konden ontkomen door via het dak naar het huis van de burens te vluchten (CGVS 3, p. 12). Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat de taliban de moeite zouden nemen om na te gaan of u en uw broer misschien via deze weg van hen konden ontsnappen, te meer zij de eerste keer tot op het dak naar jullie hebben gezocht (CGVS 3, p. 11).

Daarenboven liet u in de "fiche niet begeleide minderjarige vreemdeling" optekenen dat de taliban u vroegen om met hen samen te werken; dat u hiermee akkoord ging en dat u vervolgens bent gevlucht (fiche niet begeleide minderjarige vreemdeling, motief voor de immigratie naar België). Op het CGVS beweerde u echter iets anders. Aanvankelijk zei u dat u of een familielid van u de taliban nooit het akkoord zouden gegeven hebben om met hen samen te werken (CGVS 3, p. 13). Even later verklaarde u dat u dit uit angst misschien wel had gedaan, meer bepaald toen u een kind was en de taliban u vroegen om te stoppen met de les (CGVS 3, p. 13). Hiermee verwijst u naar de Engelse les die u als kind samen met uw broer M. volgde (CGVS 3, p. 9). Deze verklaring is niet afdoende aangezien uit de door u gegeven uitleg in de betreffende fiche blijkt dat dit akkoord met de taliban na het vertrek van uw broer naar de Verenigde Staten zou hebben plaatsgevonden.

Gelet op wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan uw vluchtrelaas zodat u ter zake de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Wat ten slotte de door u aangehaalde moeilijkheden om in Afghanistan onderwijs te genieten omdat de taliban jongens aanmoedigen om de reguliere school te verlaten en naar de madrassa te gaan om

religieuze studies te volgen (CGVS 3, p. 7), moet worden opgemerkt dat uzelf volgens uw verklaringen tot de zesde graad naar school ging in Afghanistan en dat u deze aanmoedelingen door de taliban niet aanhaalde als reden om met uw scholing te stoppen. U beweerde uw scholing te hebben stopgezet om uw vader op het land te kunnen helpen. Uit uw verklaringen blijkt niet dat uw beslissing werd ingegeven door toedoen van de taliban (CGVS 1, p. 13 en CGVS 3, p. 4). Uit uw verklaringen blijkt niet dat de toegang tot het onderwijs u werd ontzegden en/of belemmerd door de taliban. Op basis van deze verklaringen kan ten aanzien van u dan ook geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet weerhouden worden.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat er uit de provincie Kabul nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt concentreert zich voornamelijk in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en

opstandelingen. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen gevisieerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, alsook een manifeste beoordelingsfout.

Verzoeker stelt dat de redenen welke door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werden gegeven voor de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus niet aangehouden kunnen worden, aangezien zij niet afdoende gemotiveerd zijn en een gebrek aan zorgvuldigheid en beoordeling tentoonspreiden. Zo meent verzoeker dat de vermelding van de aanwezigheid van Mr. V. B. gedurende het eerste gehoor geenszins een correcte weergave vormt van de werkelijkheid, nu Mr. V.d.C. gedurende de drie gehoren aanwezig was. Daarnaast hekelt verzoeker dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening houdt met zijn daadwerkelijke leeftijd op het ogenblik dat zijn broer de job als tolk voor de Amerikanen uitoefende en derhalve onterecht tot het besluit komt dat verzoeker de werkzaamheden van zijn broer niet aannemelijk maakt. Verzoeker verduidelijkt in dit verband nog dat hij gedurende de eerste twee gehoren op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verkeerdelijk veronderstelde dat het kamp Alamo – waar zijn broer drie jaar werkte – zich in Laghman bevond en slechts gedurende het tweede gehoor te horen kreeg dat deze informatie niet correct was, waarop hij contact zocht met zijn broer en op die manier te weten kwam dat Alamo inderdaad in het kamp TC in Kabul gelegen is, hetgeen hij dan ook gedurende zijn derde gehoor aangaf. Dat deze laatste verklaring een *post-factum* bewering zou uitmaken, kan naar mening van verzoeker dan ook niet overtuigen. Hij laakt tevens dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwacht dat hij details kan vertellen over de beroepsactiviteiten van zijn broer, vermits hij op dat ogenblik slechts tussen 8 en 13 jaar oud was. Bovendien keerde verzoekers broer slechts zeer weinig terug naar huis en droeg daarbij steeds Afghaanse traditionele kledij, zodat uit niets bleek dat hij voor de buitenlandse militairen werkte en verzoeker er ook nooit naar vroeg. Daarnaast wijst verzoeker op het feit dat zijn broers werkzaamheden een risico inhielden en er aldus zelden of nooit over werd gesproken, onder meer om het gezin te beschermen. Hij onderlijnt dat hij, op het ogenblik dat hij nog in Afghanistan was, nauwelijks of geen kennis had van het verleden van zijn broer en de moeilijkheden die zijn broer ondervond met de taliban. Temeer nu verzoekers ouders hun kinderen zoveel mogelijk probeerden af te schermen van alle problemen. Verzoeker stelt zich dan ook de vraag welke gedetailleerde gegevens hij had moeten kunnen geven over de job van zijn broer. De loutere vaststelling dat verzoeker zelf problemen kreeg omwille van de werkzaamheden van zijn broer, doet geen afbreuk aan het voorgaande, aldus verzoeker. Hij stelt immers dat hij meerdere malen telefonisch contact had met zijn broer om verdere informatie te bekomen over zijn voormalige job in Afghanistan en dat de door

zijn broer verschaftte informatie naar aanvoelen van verzoeker voldoende was, zodat het logisch en plausibel is dat verzoeker enkel de grote lijnen kent. Bovendien wijst verzoeker erop dat hij wel in detail kon vertellen welke problemen hijzelf kende met de taliban. Verzoeker besluit dit punt door aan te voeren dat de bestreden beslissing onredelijk is en geenszins rekening heeft gehouden met de leefwereld van een minderjarig (klein) kind.

Dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overweegt dat verzoeker zijn verklaringen dat zijn broer als tolk werkte voor de Amerikanen niet zou hebben gestaafd met stukken waaraan enige (doorslaggevende) bewijskracht zou kunnen worden gegeven, kan verzoeker allerm minst volgen. Vooreerst wijst verzoeker erop dat hij verschillende Amerikaanse documenten heeft voorgelegd, zodat het niet opgaat te overwegen dat vele officiële Afghaanse documenten eenvoudig via corruptie en vervalsers verkregen kunnen worden. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier valt bovendien slechts af te leiden dat er met betrekking tot vervalsing van 'Amerikaanse zaken' slechts sprake is van Amerikaanse legeruniformen welke te koop worden aangeboden; nergens wordt evenwel gesproken over vervalste Amerikaanse legerdocumenten, zodat dan ook dient te worden aangenomen dat de militaire documenten van verzoekers broer authentiek zijn.

Wat betreft de bemerkingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangaande de overige door hem voorgelegde documenten, stelt verzoeker dat hij zelf niet weet waarom bepaalde gegevens met een andere pen werden ingevuld op zijn taskara, maar maakt hij zich sterk dat hij er zelf geen wijzigingen heeft op aangebracht nadat hij deze van de Afghaanse autoriteiten heeft bekomen. Verzoeker wijst erop dat hij er bovendien geen enkel belang bij had om zijn leeftijd aan te passen, vermits uit de leeftijdtest is gebleken dat hij inderdaad minderjarig is. Aangaande de taskara van zijn broer geeft verzoeker aan dat het wel degelijk om een authentiek exemplaar gaat, dat de vermelding van "student" in plaats van tolk, vermoedelijk te verklaren valt door het feit dat deze laatste beroepsvermelding een risico inhoudt. Ook dat er "gehuwd" staat, terwijl zijn broer slechts enkele maanden later trouwde, kan verklaard worden door het feit dat verzoekers broer op het ogenblik van de uitgifte van de taskara reeds verloofd was. Dat de naam van verzoekers broer verschilt naargelang de documenten, kan verzoeker enkel samen met de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vaststellen. Hij voert in dit verband aan dat verzoekers broer een achternaam nodig had voor zijn job bij de Amerikanen en toen de bijnaam, gekregen door zijn collega's, opgaf als achternaam. In Afghanistan wordt immers niet veel belang gehecht aan de achternaam, wat ook blijkt uit het feit dat op taskara's geen achternamen worden vermeld. Verzoekers broer sloeg er dan ook geen acht op dat hij voor de Amerikanen werkte onder vermelding van zijn voornaam en bijnaam. Het is slechts op het ogenblik dat hij Afghanistan diende te verlaten en in de Verenigde Staten een verblijfsvergunning bekam dat het hem begon te dagen dat de achternaam wel degelijk van belang kon zijn, zodat hij zijn achternaam heeft laten veranderen.

Dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besluit tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers problemen met de taliban omdat de problemen die verzoekers broer zou hebben gekend als ongeloofwaardig worden bestempeld, kan geenszins gevolgd worden naar mening van verzoeker, nu volgens hem wel degelijk kan worden vastgesteld dat de problemen van zijn broer geloofwaardig zijn. Daarnaast stelt verzoeker vast dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts zeer weinig motieven heeft weergegeven waarom zijn verklaringen niet geloofwaardig zouden zijn, waarbij het bovendien louter om vermoedens gaat die door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geenszins hard kunnen worden gemaakt. Zo is het volgens verzoeker perfect mogelijk dat de taliban het hele huis doorzochten doch de tandoor uit het oog verloren, nu het een oude en geen werkzame tandoor betrof. Ook het gegeven dat de taliban de eerste maal op het dak zochten, betekent niet automatisch dat zij dit de tweede maal ook zouden hebben gedaan. Daarenboven hebben de taliban mogelijk tot op het dak gezocht, maar had verzoeker zich inmiddels samen met zijn broer verstopt bij de burens. In zoverre in de bestreden beslissing nog wordt verwezen naar de 'fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling' waarin verzoeker verklaard zou hebben dat de taliban hem vroeg om met hen samen te werken, hij hiermee zou hebben ingestemd en vervolgens zou zijn gevlucht, wijst verzoeker erop dat geenszins rekening gehouden mag worden met zijn verklaringen in het kader van deze fiche. Een dergelijke fiche maakt immers geen onderdeel uit van het onderzoek van de asielaanvraag, noch is het duidelijk in welke omstandigheden en welke geestestoestand verzoeker deze verklaringen aflegde. Het is bovendien evenmin duidelijk welke tolk hierbij aanwezig was en of verzoeker deze tolk goed kon verstaan. Verzoeker hekelt tevens dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts één zin uit de verklaringen licht en dat uit lezing van de fiche blijkt dat hij wel degelijk duidelijk melding heeft gemaakt van het feit dat zijn broer voor de Amerikanen werkte en hierdoor problemen kende met de taliban. Verzoeker

besluit dat hij aldus wel degelijk heeft aangetoond dat zijn broer voor het Amerikaanse leger werkzaam was als tolk en dat hij telkens dezelfde gedetailleerde en consistente verklaringen heeft afgelegd betreffende de moeilijkheden die hij in Afghanistan heeft ondergaan.

Aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus stelt verzoeker als volgt:

“Dat de bestreden beslissing tenslotte aanhaalt dat asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan subsidiaire bescherming krijgen op basis van de algemene toestand van hun regio en dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Voor de regio vanwaar verzoeker afkomstig is – de provincie Kabul – wordt opgemerkt dat er nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten. Het conflictgerelateerde geweld concentreert zich voornamelijk in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Bovendien zou het geweld hoofdzakelijk de vorm aannemen van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen en aanslagen tegen veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen.

Het CGVS meent dan ook ten onrechte dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Immers, in de bestreden beslissing wordt verwezen naar de UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 19 april 2016, waarmee rekening wordt gehouden om de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan te bepalen.

Een dergelijk document dateert reeds van bijna één jaar geleden en heeft uiteraard betrekking op de veiligheidssituatie van meer dan één jaar geleden.

Inmiddels is de veiligheidssituatie in de provincie Kabul er in de laatste maanden zienderogen op achteruit gegaan.

Zo wordt in het ‘Human Rights Watch Report Afghanistan events of 2016’ melding gemaakt van een grote stijging van dodelijk aanslagen in Kabul :

[...]

Ook recent in januari 2017 vond een zware aanslag plaats in Kabul :

[...]

Daarnaast verwijst de bestreden beslissing naar de UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 19 april 2016.

Evenwel blijkt uit deze richtlijnen dat de toestand in de provincie Kabul wel degelijk van die aard is dat er actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict (zie hoofdstuk 2.1.2. Kabul province, in UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 19 april 2016).

Tenslotte werd door het CGVS geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker sinds midden 2015 Afghanistan heeft verlaten en zich hierdoor in een uitermate kwetsbare positie bevindt in de huidige Afghaanse context.

Immers, in geval van een terugkeer naar Afghanistan zullen er door de Afghaanse gemeenschap vragen worden gesteld over het feit over verzoeker niet verwesterd is en of hij nog wel moslim is, wat gepaard gaat met exclusie, discriminatie en geweld.

Meer bepaald blijkt uit het rapport van UNHCR ‘Broken futures : young Afghan asylum seekers in the UK and on return to their country of origin’ van oktober 2012 dat in Afghanistan van terugkeerders vermoed wordt dat zij zich bekeerd hebben tot het christendom en zij daarom in de gaten worden gehouden of ze nog wel islamitisch genoeg zijn. Na repatriëring is men dan ook ertoe gehouden de islam praktiserend te belijden om geweld te vermijden.

Terugkeerders uit Europese landen zijn reeds het voorwerp geweest van geweld omdat de Taliban en de lokale bevolking hen als spionnen beschouwden. In het rapport ‘After return : documenting the experiences of young people forcibly removed to Afghanistan van het Refugee Support Network van april 2016 wordt vermeld dat een terugkeerder uit Noorwegen werd onthoofd omdat hij door de taliban werd gevat in het bezit van internationale documenten en een bankkaart (zie <http://www.refugeesupportnetwork.org/resources/after-return>).

Ook in het rapport van de Afghanistan Independent Human Rights Commission van december 2011 ‘Fifth situation of economic and social rights in Afghanistan’ wordt de moeilijke situatie van terugkeerders beschreven (zie <http://www.refworld.org/docid/511e58cf0.html>) :

[...]

In het meer recente rapport van de Afghanistan Independent Human Rights Commission van augustus 2016 ‘Sixth situation of economic and social rights in Afghanistan’ blijkt dat de situatie nog steeds niet verbeterd is voor terugkeerders

(<http://www.refworld.org/cgi-bin/texis/vtx/rwmain?page=country&docid=5694c5d22de&skip=0&category=COI&publisher=AIHRC&type=COUNTRYREP&coi=AFG&querysi=fifth&searchin=fulltext&sort=date>) :

[...]

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft in zijn arrest van 15 januari 2015 de subsidiaire bescherming toegekend aan een jongere omdat deze op jonge leeftijd naar België was gekomen, lange tijd was weggeweest uit Afghanistan en zich op die grond zich in een uitermate kwetsbare positie bevindt in de Afghaanse context. De Raad oordeelde dat in acht genomen de algemene veiligheidssituatie, gedwongen rekruteringen en het ontbreken van voldoende bescherming in grote delen van Afghanistan, die verzoekende partij een onmenselijke of vernederende behandeling riskeerde.

Verzoeker zal zich in geval van een terugkeer naar Afghanistan in dezelfde situatie te bevinden (temeer daar zijn oudere broer in de Verenigde Staten woont), te zullen worden beschouwd als "besmet" door de Westerse waarden en in die zin een risico te zullen lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling en op vervolging.

Dat het CGVS dan ook geen zorgvuldig onderzoek heeft gedaan naar de positie van verzoeker in geval van een eventuele terugkeer naar Afghanistan en de bestreden beslissing dan ook op een onzorgvuldige en gebrekkige wijze werd genomen.

Bovendien werd geen enkele motivering gegeven waarom geen rekening dient gehouden te worden met het feit dat verzoeker reeds lange tijd Afghanistan verlaten heeft en hij inmiddels geïntegreerd is in de Westerse samenleving, wat hem een risicoprofiel aanmeet in geval van een terugkeer naar Afghanistan. Dat er dan ook sprake is van een schending van de algemene motiveringsplicht en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Dat aan verzoeker dan ook de subsidiaire beschermingsstatus dient toegekend te worden, minstens dienen aanvullende onderzoeksmaatregelen bevolen te worden, teneinde de situatie in Afghanistan bij een eventuele terugkeer in het concrete geval van verzoeker te onderzoeken en te evalueren."

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire bescherming te verlenen en in ondergeschikte orde de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar de het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

De verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift nog volgende stukken: een attest van verblijf in Minor N'Dako (stuk 2), document van verzoekers broer 'chief of mission approval for Afghanistan special immigrant visa status' (stuk 4), een e-mail van J. H. d.d. 23 maart 2017 aan de raadsman van verzoeker (stuk 5), Human Rights Watch Report "Afghanistan events of 2016" (stuk 6), Al Jazeera, "Dozens killed in double suicide attack in Kabul" van 10 januari 2017 (stuk 7), UNHCR, "Broken futures : young Afghan asylum seekers in the UK and on return to their country of origin" van oktober 2012 (stuk 8), "After return: documenting the experiences of young people forcibly removed to Afghanistan" van het Refugee Support Network van april 2016 (stuk 9), Afghanistan Independent Human Rights Commission, "Fifth situation of economic and social rights in Afghanistan" van december 2011 (stuk 10), Afghanistan Independent Human Rights Commission, "Sixth situation of economic and social rights in Afghanistan" van augustus 2016 (stuk 11).

De verzoekende partij laat op 15 juni 2017 een aanvullende nota aan de Raad geworden met volgende nieuwe stukken teneinde te bevestigen dat J. J. en J. G. één en dezelfde persoon zijn en hij gewerkt heeft als tolk voor de Amerikanen in Afghanistan: drie foto's van zijn broer toen hij voor de Amerikanen in Afghanistan werkte, een foto van de bruiloft van verzoekers boer waarop ook verzoeker staat afgebeeld, een "certificate of appreciation" van de "soldier brigade advisory group" als teken van dank voor het werk van verzoekers broer als vertaler, een aanbevelingsbrief d.d. 1 maart 2012 van het KMTC van verzoekers broer, een aanbevelingsbrief d.d. 13 november 2008 van het FWD van de broer, ondertekend door M. A. K., een "certificate of appreciation" van "1st squadron 221st armored cavalry" operation enduring freedom Afghanistan voor de geleverde diensten van verzoekers broer, een "independent contractor timesheet invoice" d.d. 12 februari 2012 van verzoekers broer voor zijn werk in Camp Alamo, een "chief of mission approval for Afghanistan special immigrant visa status" van 9 december 2011, een "employment verification" d.d. 6 februari 2012 van verzoekers broer, een brief van M. A. K. en een brief van J. R. (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

De verzoekende partij laat op 2 oktober 2017 een aanvullende nota met volgende nieuwe stukken geworden: een vonnis van de rechtbank New Mexico d.d. 23 april 2013 betreffende de wijziging van

naam door verzoekers broer, een outprint van een Acronymfinder, de verblijfskaart van verzoekers broer van de Verenigde Staten en een attest van opleiding "*nursing assistant program*" van verzoekers broer (rechtsplegingsdossier, stuk 8A).

De verwerende partij legt op 14 november 2017 een aanvullende nota neer met als nieuw element de COI Focus "*Afghanistan. Security Situation in Kabul province*" van 25 april 2017 die een compilatie van recente informatie met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie bevat ter aanvulling van de informatie die zich reeds in het administratief dossier bevindt (rechtsplegingsdossier, stuk 14).

De verzoekende partij legt ter terechtzitting een aanvullende nota neer met de originele stukken teneinde te bevestigen dat J. J. en J. G. één en dezelfde persoon zijn en hij gewerkt heeft als tolk voor de Amerikanen in Afghanistan (rechtsplegingsdossier, stuk 16).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn broer als tolk heeft gewerkt voor de Amerikanen en hij hiertoe evenmin stukken voorlegt waaraan enige bewijskracht kan worden gegeven; (ii) evenmin geloof gehecht kan worden aan de problemen die hij verklaart te hebben gekend met de taliban, vermits hij deze verbindt aan de problemen die zijn broer kende omwille van zijn werk als tolk, verzoeker bovendien geen aannemelijke verklaringen hieromtrent kan afleggen en hij bovendien in de fiche niet begeleide minderjarige vreemdeling andere verklaringen aflegt dan gedurende de gehoren op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en (iii) de door verzoeker aangehaalde moeilijkheden om in Afghanistan onderwijs te genieten omdat de taliban jongens aanmoedigen om de reguliere school te verlaten en naar de madrassa te gaan om religieuze studies te volgen, niet kunnen leiden tot het toekennen van de vluchtelingenstatus nu uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij tot de zesde graad scholing volgde en stopte om zijn vader op het land te kunnen helpen, doch geenszins melding maakt van problemen met de taliban.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167 477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164 298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163 358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163 357; RvS 21 september 2005, nr. 149 149; RvS 21 september 2005, nr. 149 148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169 217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 24 februari 2017 (CG nr. X), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in

aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133 153).

2.3.2.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.2.2.1. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij een broer heeft die als tolk heeft gewerkt voor de Amerikanen, werkzaamheden die nochtans volgens verzoekers verklaringen aan de basis liggen van zijn eigen problemen met de taliban.

Hoewel begrip kan worden opgebracht voor het feit dat verzoeker tussen 8 à 10 jaar – 13 à 15 jaar zou zijn geweest op het ogenblik dat zijn voorgehouden broer werkzaamheden voor de Amerikanen zou hebben uitgeoefend, doet verzoekers gebrek aan initiatief om informatie te vergaren over de precieze werkzaamheden van zijn voorgehouden broer en diens problemen met de taliban wel degelijk afbreuk aan de oprechtheid van zijn asielrelaas. De Raad merkt in dit verband op dat van verzoeker, die in België internationale bescherming vraagt naar aanleiding van de problemen die hij zou hebben ondervonden omwille van de activiteiten van zijn broer bij de Amerikanen, redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich terdege tracht te informeren over deze activiteiten alvorens de drastische beslissing te nemen om zijn land van herkomst te ontvluchten. Dergelijke beslissing wordt immers niet lichtzinnig genomen zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hieraan een diepgaand gedachtenproces voorafgaat, waarbij men zo goed als mogelijk de opgelopen problemen en de gevolgen hiervan tracht te doorgronden. Dat verzoeker aanvoert dat zijn broer slechts zeer weinig terug naar huis keerde en daarbij steeds Afghaanse traditionele kledij droeg, toont niet aan dat hij niet over andere mogelijkheden of bronnen beschikte om zich beter te informeren, zoals bijvoorbeeld zijn ouders. Waar verzoeker erop wijst dat hij amper op de hoogte was van de moeilijkheden die zijn voorgehouden broer J. ondervond met de taliban omdat zijn ouders hun kinderen zoveel als mogelijk wensten af te schermen van alle problemen, acht de Raad het allerm minst plausibel dat verzoekers vader hem slechts zeer beperkt op de hoogte bracht over de problemen van zijn broer nadat de taliban eisten dat verzoeker en zijn broer M. naar hen zouden worden gestuurd en ook zijn voorgehouden broer J. hem pas later, toen hij in België asiel had aangevraagd, van het bestaan van de problemen zijn problemen met de taliban omwille van zijn werkzaamheden op de hoogte zou hebben gebracht (administratief dossier, stuk 13, p. 21). De volgens verzoekers verklaringen oplopende problemen met de taliban indachtig, tart het naar het oordeel van de Raad alle verbeelding dat verzoekers ouders en broer J. de rest van het gezin niet (verder) op de hoogte zouden hebben gebracht van het feit dat J. omwille van zijn werkzaamheden bij de Amerikanen problemen kende met de taliban, welke hem ertoe noopten naar de Verenigde Staten te vluchten. In zoverre verzoeker voorts betoogt dat hij wel degelijk meerdere malen telefonisch aan zijn broer J. nadere informatie heeft gevraagd betreffende zijn voormalige job in Afghanistan, zo ook – na het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen – de correcte informatie verkreeg over het feit dat het kamp Alamo zich in Kabul in plaats van in Laghman bevond en dat hij van oordeel was dat de door J. verschaft informatie volstond, vermits hij zelf deze job niet beoefende en erg jong was wanneer J. voor de Amerikanen werkte, dient vooreerst te worden opgemerkt dat dit geen afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoeker zich hieromtrent vrijwel niet had geïnformeerd voor zijn beslissing te nemen om Afghanistan te ontvluchten. Voorts is de Raad van oordeel dat verzoekers blijvende desinteresse om diepgaande informatie te bekomen omtrent de activiteiten van zijn voorgehouden broer J. voor de Amerikanen en diens problemen met de taliban, die nochtans aan de basis lagen van verzoekers vlucht uit Afghanistan, onverenigbaar is met de ernst van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging en wel degelijk verder afbreuk doet aan de oprechtheid van zijn asielrelaas.

2.3.2.2.2. De door verzoeker bijgebrachte documenten zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen.

In zoverre verzoeker aanvoert dat hij verschillende Amerikaanse documenten heeft voorgelegd, zodat het niet opgaat te overwegen dat vele officiële Afghaanse documenten eenvoudig via corruptie en vervalsers verkregen kunnen worden, dat immers uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier slechts valt af te leiden dat er met betrekking vervalsing van 'Amerikaanse zaken' enkel sprake is van Amerikaanse legeruniformen welke te koop worden aangeboden, zodat dan ook dient te worden aangenomen dat de militaire documenten van verzoekers broer authentiek zijn, gaat hij uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Vooreerst dient immers te worden opgemerkt dat verzoeker wel degelijk diverse Afghaanse documenten voorlegt, zoals de taskara's van hemzelf, zijn

vader, moeder en voorgehouden broer J. en de huwelijksakte van J.. Daarnaast moet erop gewezen dat de door verzoeker in de loop van de procedure voorgelegde documenten niet enkel op basis van de hoge graad van corruptie en valse documenten in Afghanistan geen objectieve bewijswaarde worden toegekend. Het is daarnaast de vaststelling dat het – behoudens verzoekers eigen taskara – slechts kopieën betreffen waaraan geen bewijswaarde kan worden toegekend omdat algemeen geweten is dat kopieën gemakkelijk te vervalsen of te fabriceren zijn en aldus geen enkele waarborg bieden inzake authenticiteit in samenhang met het gegeven dat de documenten blijkens de bestreden beslissing verschillende inhoudelijke en vormelijke anomalieën bevatten op grond waarvan de commissaris-generaal terecht oordeelt dat de door verzoeker voorgelegde stukken geen bewijskracht kan worden gegeven.

Alwaar verzoeker aanvoert dat hij niet weet waarom bepaalde gegevens op zijn taskara met een andere pen zouden zijn ingevuld, maar dat hij geenszins zelf wijzigingen aanbracht aangezien hij er geen enkel belang bij had om zijn leeftijd aan te passen, vermits uit de leeftijdtest is gebleken dat hij inderdaad minderjarig is, brengt hij allermindst een valabel argument bij om deze vaststelling te verklaren of te weerleggen. Bovendien blijkt hij er ten onrechte vanuit te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren. De Raad benadrukt in dit verband dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

In zoverre verzoeker het authentiek karakter van de taskara van zijn voorgehouden broer J. poogt aan te tonen door te stellen dat deze wel degelijk door de Afghaanse autoriteiten werd afgeleverd, dat de vermelding van "student" in plaats van tolk vermoedelijk te verklaren valt door het feit dat deze laatste beroepsvermelding een risico inhoudt en dat het in Afghanistan een gangbare praktijk is om op het ogenblik dat men verloofd is op de taskara te vermelden dat men gehuwd is, beperkt hij zich wederom tot blote beweringen die geenszins *in concreto* worden gestaafd en waarmee hij aldus niet vermag afbreuk te doen aan de vaststellingen van de bestreden beslissing. Ook met betrekking tot de vaststelling uit de bestreden beslissing dat de naam van verzoekers broer verschilt naargelang de documenten (Javid dan wel Javid Jamel) kan verzoeker niet overtuigen. De bestreden beslissing stelde hierover terecht vast: *"Voorts verschilt de naam van broer naargelang de aan hem afgegeven documenten. Zo draagt hij op de kopie van zijn taskara alsook op de kopie van zijn huwelijksakte de naam J. (document 4 en 8). Volgens de kopie van zijn werkbadge en de begeleidende brief van Anthony Coleman dd. 27.01.2011(document 5) draagt hij echter de naam J. J.. Op de kopie van zijn permanente verblijfskaart van de Verenigde Staten staat dan weer op naam van J. G. H. vermeldt. Bij confrontatie beweerde u dat de mensen hem de naam J. J. gaven omdat hij een achternaam nodig had voor zijn job (CGVS 1, p. 14 & CGVS 2, p. 6). Deze uitleg overtuigt niet. Het is niet aannemelijk dat officiële buitenlandse organisaties zich bij de afgifte van documenten aan hun personeel niet zouden baseren op officiële identiteitsgegevens."* Verzoeker beperkt zich dienaangaande in zijn verzoekschrift tot het louter herhalen van zijn verklaringen hetgeen niet afdoende is om het motief te weerleggen.

Wat betreft het door verzoeker voorgelegde attest van Minor N'Dako van 13 maart 2017 (stuk 2 verzoekschrift) waaruit verzoekers minderjarigheid zou blijken, dient te worden opgemerkt dat verzoekers minderjarigheid op het ogenblik van indienen van zijn asielaanvraag op zich niet wordt betwist.

Met de diverse stukken die verzoeker neerlegt, meer bepaald een e-mail van J. H. d.d. 23 maart 2017 aan de raadsman van verzoeker, drie foto's van J. H. toen hij voor de Amerikanen in Afghanistan werkte, een foto van de bruiloft van verzoekers voorgehouden broer waarop ook verzoeker staat afgebeeld, een "certificate of appreciation" van de "soldier brigade advisory group" als teken van dank voor het werk van verzoekers broer als vertaler, een aanbevelingsbrief d.d. 1 maart 2012 van het KMTC omtrent J., een aanbevelingsbrief d.d. 13 november 2008 van het FWD van J. ondertekend door M. A. K., een "certificate of appreciation" van "1st squadron 221st armored cavalry operation enduring freedom Afghanistan" voor de geleverde diensten van verzoekers broer, een "independent contractor timesheet invoice" d.d. 12 februari 2012 van verzoekers broer voor zijn werk in Camp Alamo, een "chief of mission approval for Afghanistan special immigrant visa status" van 9 december 2011, een "employment verification" d.d. 6 februari 2012 van verzoekers broer, een brief van M. A. K., een brief van J. R., een vonnis van de rechtbank New Mexico d.d. 23 april 2013 betreffende de wijziging van naam door

verzoekers broer, een outprint van een Acronymfinder, de verblijfskaart van verzoekers broer van de Verenigde Staten en een attest van opleiding "*nursing assistant program*" van verzoekers broer (rechtsplegingsdossier, stukken 7 en 8A), slaagt verzoeker er geenszins in om zijn beweerde problemen alsnog aannemelijk te maken.

De e-mail van J. H. d.d. 23 maart 2017 aan verzoekers raadsman is duidelijk ten behoeve van verzoeker opgesteld en vertoont een duidelijk gedongen karakter zodat hieraan bezwaarlijk enige objectieve bewijswaarde kan worden toegekend. Daarnaast dient erop gewezen dat de e-mail van 2017 afkomstig is van een hotmail-adres dat de naam J.J. vermeldt, terwijl uit het vonnis van de rechtbank New Mexico zou moeten blijken dat de naamswijziging van verzoekers broer van J. J. naar J. H. nochtans vier jaar eerder definitief is geworden. Tot slot dient opgemerkt dat de e-mail in gebrekkig Engels werd opgesteld, hoewel nochtans redelijkerwijs mag worden verwacht dat verzoekers voorgehouden broer – die jarenlang als tolk voor de Amerikanen zou hebben gewerkt en inmiddels vijf jaar in de Verenigde Staten van Amerika zou wonen – deze taal vlotter zou beheersen. De e-mail kan derhalve niet aanvaard worden als bewijs van de door verzoeker beweerde vervolgingsfeiten.

Wat betreft de foto's van J.H., evenals de foto's van diens bruiloft dient erop gewezen dat zij allerminst een bewijs vormen van de voorgehouden werkzaamheden van J.H. als tolk voor de Amerikanen, noch van de familieband tussen J.H. enerzijds en verzoeker anderzijds aangezien foto's in het algemeen in scène kunnen worden gezet en bijgevolg manipuleerbaar zijn in plaats, tijd en ruimte.

Het door verzoeker bijgebrachte "*chief of mission approval for Afghanistan special immigrant visa status*" van 9 december 2011 bevat slechts een logo, doch geenszins een weergave van het adres van de ambassade, noch een stempel. Het logo en de familienaam van de ondertekenaar van dit document zijn op de kleurenkopie bovendien opmerkelijk vager dan op de zwart-wit fotokopie. Het document waarvan het origineel niet wordt neergelegd bevat dan ook onvoldoende garanties op vlak van authenticiteit en heeft derhalve geen objectieve bewijswaarde.

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat uit de door verzoeker neergelegde documenten enkel kan worden afgeleid dat J. J. (verzoekers voorgehouden broer) werkzaam was als tolk voor negen maanden vóór 13 november 2008 (zie aanbevelingsbrief d.d. 13 november 2008 van het FWD van J. ondertekend door M. A. K.), tussen december-maart 2010 (zie *certificate of appreciation* van "*1st squadron 221st armored calvary*" operation enduring freedom Afghanistan) en tussen oktober 2011-maart 2012 (cf. aanbevelingsbrief d.d. 1 maart 2012 van het KMTC omtrent J. en "*independent contractor timesheet invoice*" d.d. 12 februari 2012). Dit staat echter haaks op verzoekers verklaring dat zijn broer ononderbroken voor KMTC heeft gewerkt tussen 2007 en 2012 (administratief dossier, stuk 13, p. 20), hetgeen hij ook bevestigde ter terechtzitting. Ook in de "*employment verification*" d.d. 6 februari 2012 wordt – in tegenstelling tot de aanbevelingsbrieven, het certificaat en de loonfiche – een ononderbroken tewerkstelling van J. J. tussen 31 december 2007 en 6 februari 2012 geattesteerd. Dat verzoeker thans aanbevelingsbrieven van J. J. voorlegt die in essentie als doel hebben de werkzaamheden, werkervaring en persoonlijke kenmerken te bevatten met het oog op het aanbevelen van de werknemer bij een andere werkgever, is naar het oordeel van de Raad dan ook onverzoenbaar met de door hem voorgehouden ononderbroken werkzaamheden van zijn voorgehouden broer. Wat betreft de brief van M. A. K. d.d. 30 maart 2017 dient bovendien te worden opgemerkt dat deze – behoudens de eerste paragraaf die is opgesteld in Engels van een beduidend ander niveau dan de overige delen van de brief – een exacte kopie vormt van de aanbevelingsbrief d.d. 13 november 2008).

Daarnaast kunnen de versochte documenten over de naamswijziging van verzoekers voorgehouden broer niet overtuigen. Met betrekking tot het vonnis van de rechtbank van New Mexico betreffende de naamswijziging en de "*permanent residence card*" (verblijfskaart) van J. G. H., waarvan overigens enkel fotokopieën worden neergelegd, kan het volgende worden vastgesteld. Het vonnis bevat geen datum; uit de referenties bovenaan de eerste bladzijde (cause no (3) CV X) kan enkel worden afgeleid dat de zaak in 2013 werd ingeleid. Het vonnis is weliswaar ondertekend met een nietszeggende paraaf terwijl de naam van de rechter en een stempel van de rechtbank ontbreken. Met betrekking tot de verblijfskaart op naam van J. G. H. kan worden vastgesteld dat voornoemde "*permanent resident*" is in de Verenigde Staten sedert 12 mei 2012, het verzoek tot naamswijziging (van J. J. naar J. G. H.) slechts een jaar later in 2013 plaatsvond en de verblijfskaart dermate gefotokopieerd werd dat niet kan worden afgeleid wanneer deze kaart werd opgesteld/afgeleverd. Voorgaande anomalieën vastgesteld op deze, ter ondersteuning van verzoekers verklaringen toch wel elementaire stukken hypothekeren de geloofwaardigheid van het relaas op ernstige wijze in die mate dat zij eveneens een negatieve impact hebben op de overige ter ondersteuning van het asielrelaas neergelegde documenten. Ten overvloede dient opgemerkt dat zelfs zo zou kunnen worden vastgesteld dat de verblijfskaart toebehoort aan verzoekers broer, hieruit hooguit kan worden afgeleid dat J. G. H. sinds 12 mei 2012 inwoner is van de Verenigde Staten van Amerika en over een permanente verblijfskaart beschikt, doch verzoeker op geen enkele wijze aannemelijk maakt dat zijn broer werkzaam was voor de Amerikanen, noch toont hij aan dat dit verband houdt met zijn beweerde problemen. Gelet op wat voorafgaat is het immers niet

aannemelijk dat J. J. en J. G. H. dezelfde persoon betreffen. Wat betreft de brief van J. R. kan worden opgemerkt dat deze geen datum, adres of logo bevat zodat ook hier gereede twijfels rijzen omtrent de authenticiteit van het document. Daarnaast valt op dat hierin wordt aangegeven dat J. G. H. aanvankelijk de naam J. J. aannam teneinde zijn familie en hemzelf te beschermen, hetgeen nochtans klemmt met verzoekers verklaringen dat zijn broer geen acht sloeg op het belang van een achternaam, aldus zijn bijnaam als familienaam aangaf en pas later het belang inzag van de achternaam. Ten overvloede kan aan documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze voorgelegd worden ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, wat *in casu* niet het geval is.

De enveloppes tonen enkel aan dat verzoeker post heeft ontvangen uit Amerika, doch vormen geenszins bewijs van verzoekers gegronde vrees voor vervolging.

2.3.2.2.3. Zelfs indien er toch nog enig geloof zou worden gehecht aan het feit dat verzoeker een broer heeft die als tolk heeft gewerkt voor de Amerikanen, *quod non* – dan nog kan worden vastgesteld dat verzoeker zijn individuele vrees voor vervolging door de taliban niet aannemelijk maakt. De Raad stelt immers vast dat de door verzoeker geschetste gang van zaken geheel niet geloofwaardig is. Zo verklaarde verzoeker dat de taliban bij hun eerste zoektocht naar zijn broer M. en hemzelf de woning helemaal doorzochten, dat zij daarbij “*elke kamer en alles*” uitkonden tot het dak toe (administratief dossier, stuk 7, p. 11). Het is in dat licht dan ook niet aannemelijk dat zij nalieten om in de tandoor te kijken, waar verzoekers vader verzoeker en zijn broer had verstopt. Bovendien is het allerm minst plausibel dat verzoekers vader de tijd had om verzoeker en zijn broer te verstoppen, vermits verzoeker zelf verklaart dat de taliban 's nachts op de deur klopten en wilden binnenkomen (administratief dossier, stuk 7, p. 10). Dat de taliban tijdens de tweede huiszoeking, nadat zij getipt zouden zijn geweest door spionnen dat verzoeker en zijn broer in het huis aanwezig waren, eerst opnieuw zouden hebben aangeklopt (administratief dossier, stuk 13, p. 18 en stuk 7, p. 11) en verzoeker en zijn broer daarenboven konden ontkomen via het dak naar het huis van de burens, is bovendien van iedere realiteitszin ontdaan en moet dan ook volstrekt ongeloofwaardig worden geacht. Het betoog dat het wel degelijk mogelijk is dat de taliban het verblijf waar de tandoor stond doorzochten, doch de tandoor zelf niet verder werd onderzocht en de bewering dat het gegeven dat de taliban een eerste maal zelfs tot op het dak zochten, niet betekent dat zij dit automatisch een tweede maal zouden doen en het bovendien mogelijk is dat de taliban wel degelijk het dak naspeurden, maar dat verzoeker en zijn broer toen reeds onderdak hadden gevonden bij de burens, betreffen loutere blote beweringen waarmee verzoeker niet vermag de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing in dit verband te weerleggen. Dit alles noopt ertoe te besluiten dat de door verzoeker omschreven handelswijze van de taliban ongeloofwaardig is.

Daarnaast vallen tevens tegenstrijdigheden op in verzoekers verklaringen. Zo gaf hij in het kader van de “fiche niet begeleide minderjarige vreemdeling” als motief voor de immigratie naar België aan als volgt: “*Problemen met de Taliban. Broer J., werkte als tolk bij de Amerikanen. Hij werd om die reden bedreigd door de Taliban, met de hulp van de Amerikanen is hij kunnen vluchten naar de VS. Taliban vroeg aan betrokkene om met hen samen te werken. Betrokkene ging akkoord en is dan gevlucht.*” Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zet verzoeker echter een ander relaas uiteen. Zo verklaart hij aanvankelijk dat hij of een familielid de taliban nooit het akkoord zouden hebben gegeven om met hen samen te werken (administratief dossier, stuk 7, p. 13). Meteen daarna verklaart verzoeker echter dat hij misschien uit angst aan de taliban vertelde met hen samen te werken, meer bepaald toen hij een kind was en de taliban hem vroegen om te stoppen met de les. Hiermee verwijst verzoeker evenwel naar de Engelse les die hij samen als kind met zijn broer M. volgde, een gebeurtenis die dateert van ruim voor het vertrek van verzoekers voorgehouden broer (administratief dossier, stuk 7, p. 13 en stuk 10, p. 11). Deze uiteenzetting staat echter haaks op de verklaringen in het kader van de fiche niet begeleide minderjarige vreemdeling, nu daaruit blijkt dat het akkoord met de taliban zich situeert na het vertrek van verzoekers beweerd broer naar de Verenigde Staten. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift kritiek uit op het gebruik van de fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling (hierna: fiche NBMV) ingevuld door het bureau MINTEH, dient er vooreerst op gewezen dat er *prima facie* in het administratief dossier, noch in het rechtsplegingsdossier enig element voorhanden is waaruit zou kunnen blijken dat de in deze fiche opgenomen verklaringen van verzoeker onjuist zouden zijn weergegeven. Indien verzoeker wenst aan te tonen dat hetgeen neergeschreven staat in de fiche NBMV niet overeenstemt met zijn werkelijke gezegden, staat het hem vrij om dit te doen. Hij dient dit echter te doen aan de hand van concrete en pertinente gegevens en het volstaat geenszins om op algemene wijze te beweren dat dit niet zo zou zijn. Verzoeker slaagt er evenwel niet in dergelijke concrete en pertinente gegevens aan te voeren. Het loutere feit dat het document niet werd opgesteld met het oog op de beoordeling van zijn asielaanvraag, dat het niet duidelijk is in welke omstandigheden en welke

geestestoestand verzoeker deze verklaringen aflegde en evenmin duidelijk is welke tolk hierbij aanwezig was en of verzoeker deze tolk goed kon verstaan, is op zich niet van aard aan te tonen dat de weergave van verzoekers verklaringen in deze fiche onjuist zou zijn. Dit klemmt des te meer daar de gegevens betreffende verzoekers identiteit, zijn ouders, zijn broers en zussen evenals over zijn reisweg overeenstemmen met zijn verklaringen die hij later aflegde op de Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In zoverre verzoeker nog hekelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts één zin uit de fiche NBMV heeft gelicht en meent dat uit de lezing van de fiche NBMV blijkt dat hij wel degelijk duidelijk melding heeft gemaakt van het feit dat zijn broer voor de Amerikanen werkte en hierdoor problemen kende met de taliban, slaagt hij er andermaal niet in de Raad te overtuigen. Verzoeker lijkt immers uit te gaan van een beperkte lezing van de bestreden beslissing, aangezien daarin geenszins wordt gesteld dat verzoeker geen melding zou hebben gemaakt van de problemen van zijn voorgehouden broer, doch wel dat hij tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent de tijdsperiode waarin hij het akkoord met de taliban situeert. Verzoeker brengt met het verweer in het onderhavige verzoekschrift derhalve geen valabele verklaring bij die de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen kan uitklaren of weerleggen.

2.3.2.2.4. Waar verzoeker nog stelt dat de vermelding van de aanwezigheid van Mr. V. B. gedurende het eerste gehoor geenszins een correcte weergave vormt van de werkelijkheid, nu Mr. V.d.C. gedurende de drie gehoren aanwezig was, dient erop gewezen dat uit het administratief dossier blijkt dat Mr. V. B. haar tussenkomst heeft gemeld op 31 juli 2015 (administratief dossier, stuk 27) en Mr. V.d.C. haar tussenkomst heeft gemeld op 2 oktober 2015 (administratief dossier, stuk 25). Uit het eerste gehoorverslag van 19 juli 2016 blijkt voorts dat Mr. V. B. aanwezig was (administratief dossier, stuk 13). Verzoeker brengt geen informatie aan die het tegendeel bewijst, noch toont hij aan hoe dit element een eventuele invloed zou hebben gehad op de bestreden beslissing, aangezien verzoeker tijdens zijn drie gehoren werd bijgestaan door een raadsman en zijn voogd.

2.3.2.2.5. De Raad merkt op dat verzoeker in het voorliggend verzoekschrift het motief ongemoeid laat waar in de bestreden beslissing nog terecht wordt uiteengezet dat de door verzoeker aangehaalde moeilijkheden om in Afghanistan onderwijs te genieten omdat de taliban jongens aanmoedigen om de reguliere school te verlaten en naar de madrassa te gaan om religieuze studies te volgen, niet kunnen leiden tot de toekenning van de vluchtelingenstatus nu uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij tot de zesde graad scholing volgde en stopte om zijn vader op het land te kunnen helpen, doch geenszins melding maakt van problemen met de taliban. Dit motief, zoals opgenomen in de bestreden beslissing, blijft aldus overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.2.3. Om al deze redenen hecht de Raad geen geloof aan verzoekers asielrelaas. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de aanvullende nota d.d. 14 november 2017 (rechtsplegingsdossier, stuk 14) terecht gesteld als volgt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd

door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in verzoekers land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar hij afkomstig is.

Gezien verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul province van 25 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt zich voornamelijk concentreert in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbini vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen gevisereerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet."

Met het louter betwisten van dit besluit, het verwijzen naar de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, het citeren uit rapporten, toegevoegd aan het verzoekschrift, toont verzoeker allerm minst aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De door verzoeker aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in de provincie Kabul is gesteund.

In zoverre verzoeker aanvoert dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening heeft gehouden met het feit dat hij sinds midden 2015 Afghanistan heeft verlaten en zich hierdoor in een uitermate kwetsbare positie bevindt in de huidige Afghaanse context, aangezien van teruggekeerden vermoed wordt dat zij zich bekeerd hebben tot het christendom, dat zij "besmet" zijn door de westerse waarden en zij als spionnen worden beschouwd, treedt de Raad het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze pertinent in de nota met opmerkingen opwerpt dat er in de UNHCR "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 en in het door verzoeker bijgebrachte rapport "After return" van april 2016 inderdaad melding wordt gemaakt van het potentiële risicoprofiel van personen

die beschouwd worden als “verwesterd”, doch dat verzoeker geenszins *in concreto* aantoont dat hij dermate verwesterd zou zijn dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, noch dat hij omwille van bepaalde opvattingen een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen. Hij beperkt zich namelijk louter tot de algemene verwijzing naar zijn verblijf in België en het verblijven van zijn voorgehouden broer in de Verenigde Staten, zonder op concrete wijze aan te tonen dat hij hierdoor een risico zou lopen bij terugkeer naar Afghanistan.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is en van zijn voogd. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER